

LINDA VAN RIJN

Ibiza Club

Literaire thriller

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

In één beweging trok Rosa van Leeuwen twee oordoppen uit haar oren en rommelde in haar tas tot ze het doosje ervan had gevonden. Ze borg de huidkleurige vormpjes zorgvuldig op en trok de rits van haar tas dicht. Even bleef ze zitten en haar lippen krulden zich in een glimlach bij de gedachte die in haar hoofd opkwam. Als iemand haar ooit had verteld dat ze op een dag een astronomisch bedrag zou betalen voor een setje oordoppen waarmee ze ontzettend blij was, had ze diegene vierkant uitgelachen. En toch was het zo.

Buiten de deur van haar kleedkamer hoorde ze de beats van de muziek doorgaan, weliswaar zachter dan tijdens de afgelopen uren dat ze zelf achter de draaitafel had gestaan. De nacht zat erop en de bezoekers werden nu uitgeleide gedaan. Ze keek vluchtig op haar horloge. Iets na halfzeven in de ochtend. Voor normale mensen misschien het tijdstip om op te staan en naar hun werk te gaan, voor haar het tijdstip waarop ze haar werkdag – werknacht, feitelijk – afsloot. Als ze wilde, kon ze nu in één moeite door naar een van de vele afterparty's waar ze met gemak tot de middag kon draaien en waar

niemand ooit moe leek te worden, maar ze was blij dat de tijd dat ze dat nodig had om van haar dj-bestaan te kunnen leven, achter haar lag.

Ze stond op en plukte haar leren jack van de kapstok. Terwijl ze het aanschoot, ving ze in de spiegel een blik van zichzelf op. Haar ogen haakten zich aan die van het spiegelbeeld en een moment lang viel het haar op dat ze bleker was dan anders. De felle verlichting in de kleedkamer deed haar teint sowieso niet echt goed, maar de bleke kleur leek dieper te zitten, onder het laagje goudbruin dat haar gelaat altijd sierde sinds ze op Ibiza woonde. Timo had laatst ook al gezegd dat ze er moe uitzag.

Het klopte ook wel, ze had hard gewerkt. Eerst om het album op tijd af te krijgen, daarna voor de promotie ervan en het draaien in de clubs en op feesten ging ook gewoon door. Ze was blij dat een trip naar Berlijn die voor komende week gepland had gestaan, op het laatste moment was geannuleerd. Door de boeking in Berlijn had ze op Ibiza geen afspraken. Ze kon aan Matteo vragen of Xavier een of twee dagen extra bij haar kon zijn. Dat zou geen probleem vormen, dat wist ze nu al. Even relaxen, bijtanken, genieten van haar zoontje. Een vrij weekend was een luxe die ze niet vaak had.

Misschien zou het dan ook lukken haar hoofd een beetje leeg te maken.

Ze bond haar donkerbruine haar in een eenvoudige staart en maakte haar blik los van haar spiegelbeeld. Na een laatste blik in de kleedkamer liep ze de gang op en trok de deur achter zich dicht. Het geluid van duizenden mensen die de club verlieten, klonk hier een stuk luid. In de gang was het druk met personeel. Barpersoneel dat producten moest bijvullen, technici die heen en weer liepen, de entourage van dj's die in andere zalen hadden gedraaid en waar Rosa altijd een beetje om moest lachen. Ze had nooit zo goed begrepen waarom je als dj een groep van tien man – of meer, je zag de gekste dingen – mee zou slepen, die vervolgens urenlang maar een beetje zaten te wachten. Sally, haar eigen manager, werkte gewoon vanaf kantoor en vergezelde haar soms naar promotieafspraken, maar net zo vaak ging Rosa alleen. Ze zou niet weten wat Sally tijdens een optreden van haar backstage zou moeten doen. Datzelfde gold voor haar visagiste en haar producers, en na een paar frustrerende ervaringen had ze ook geen assistent meer. Dat was wel zo rustig.

Vanaf de andere kant van de gang kwam een

man haar tegemoet. Hij zwaaide naar haar en toen hij binnen gehooraafstand was, riep hij in het Spaans: ‘Goed gedraaid, Rosa. Wat een topfeest weer.’

Ze glimlachte. ‘Dank je, Sylvester’, antwoordde ze, eveneens in het Spaans. Na zoveel jaar op Ibiza voelde het als haar tweede moedertaal. Ze betrapte zichzelf erop dat ze ook steeds vaker dacht in het Spaans in plaats van in het Nederlands.

Sylvester Carrero, de eigenaar van de club waar ze vannacht had gedraaid en bovendien een vriend van haar, omhelsde haar. ‘Die nieuwe plaat doet het ook echt fantastisch, het dak vloog er bijna af.’

Rosa lachte. ‘Wat een energie, hè?’ zei ze, terwijl ze weer iets van de adrenaline voelde terugkeren die door haar aderen had geraasd toen ze haar nieuwe hit *Lioness* had gedraaid. De magie van iets wat in haar hoofd was begonnen tijdens een nacht als deze door de speakers de club in blazen, zou nooit wennen. Laat staan vervelen.

Ze herinnerde zich nog precies waar en wanneer ze de riff voor *Lioness* had bedacht. Het was op Caló d’En Serra, een van haar favoriete kleine strandjes op het eiland, waar Xavier met

een emmer en een schepje in de branding had gespeeld. Het ritme waarin hij zand in het emmertje had geschept, het emmertje had omgekeerd en weer opnieuw was begonnen, en dat talloze keren achter elkaar, had zich in haar hoofd al snel vertaald in een beat. Die beat was blijven hangen en nog dezelfde avond had ze hem in de studio in haar villa omgezet in een riffje. Dat was op zich niets bijzonders, want er zat altijd muziek in haar hoofd en ze had een computer vol beats, riffs en half of helemaal gecomponeerde tracks, maar deze was maar in haar hoofd blijven zitten. Dat was altijd een teken.

Dat riffje was de basis geworden voor haar nieuwe hit, die op zijn beurt de titelsong van haar nieuwe album was. ‘Voor het eerst kan ik zeggen dat elk nummer, elke beat, elke noot mijn identiteit draagt’, had ze vorige week in een interview gezegd. Dat was misschien een tikje overdreven gesteld, maar het voelde wel alsof *Lioness* – haar vierde album – meer dan ooit van haarzelf was. Elke keer als ze het in een club of op een feest draaide, barstte ze zelf bijna uit elkaar van energie. Dan wist ze weer waarom ze dit werk deed. Waarom ze dit leven leidde.

‘Ik zie je morgen!’ riep Sylvester toen hij wegliep. Ze knikte en zwaaide even en vervolgde daarna haar weg naar buiten. Op woensdagavond draaide ze vrijwel altijd in Sylvesters club, en deze week had hij haar ook op donderdag geboekt. Ze kende Sylvester al jaren, hij was een van de eersten die haar een kans had gegeven op Ibiza. Toen had hij zijn huidige club – NGU, wat stond voor Never Grow Up – nog niet, maar organiseerde hij strandfeesten die al snel tot een fenomeen op het eiland waren uitgegroeid. Wat Rosa tof aan hem vond, was dat hij zijn feesten altijd betaalbaar had gehouden voor iedereen. Tegenwoordig was het maar normaal dat een kaartje voor een club zomaar vijftig euro kostte – en vaak nog meer –, om het over de prijzen van de drankjes maar niet te hebben. Er waren clubs die zonder blikken of blozen vijftien euro voor een flesje water vroegen. Gelukkig deed Timo daaraan ook niet mee in zijn club. Net als zij vond ook haar vriend dat een avond uit op Ibiza voor iedereen vanzelfsprekend moest blijven, niet alleen voor de rijken.

Timo wilde naar eigen zeggen Ibiza niet kapotmaken. Een gegeven dat door Rosa hartgrondig werd onderschreven. Ze wilde dat haar

optredens voor iedereen bereikbaar zouden zijn. Dat haar eigen gage daardoor soms lager lag dan ze elders kon krijgen, maakte haar niets uit. Ze verdiende genoeg, ze hoefde niet overal het maximale uit te slepen. Met de dollartekens in je ogen was het verleidelijk om je te richten op dat kleine deel van de Ibiza-bezoekers dat glimmende jachten in de havens had liggen, dat het meeste geld meebracht en voor wie het niets anders dan status betekende om een hele avond champagne van vijftienhonderd euro per fles te drinken. Een drankje dat Rosa inmiddels vaak genoeg had geproefd om te weten dat ze het niet eens echt lekker vond. En dan had ze het nog niet eens gehad over de onvoorstelbare hoeveelheden drugs die er op dat soort feesten doorheen gingen, soms zelfs all-in verstrekt hij het arrangement. Ze was blij dat zijzelf geen onderdeel hoefde uit te maken van deze bizarre wereld, sinds ze Sally anderhalf jaar geleden de opdracht had gegeven alleen boekingen aan te nemen waar Rosa zelf achter kon staan. Ze had een dip in het aantal klussen ingecalculleerd, maar die was volledig uitgebleven. Inmiddels had ze van haar aversie tegen drugs zelfs haar handelsmerk gemaakt. Haar één miljoen volgers op Instagram probeerde

ze regelmatig bewust te maken van de gevaren van drugsgebruik, dat tegenwoordig maar zo normaal leek. Ze had niet de illusie dat ze de wereld kon veranderen, maar zelfs als ze maar één persoon op andere gedachten kon brengen, was haar missie al geslaagd.

Ze pakte haar telefoon en stuurde een berichtje naar Timo dat ze klaar was met draaien en nu naar huis ging. Hij kwam meteen online.

Ging het goed?

Rosa typte terug dat ze tevreden was over haar optreden en dat het publiek geweldig was geweest. *Kom je langs?* vroeg ze daarna.

Ik zou graag willen, maar het is hier nog heel druk, liet Timo weten, met een sippe smiley erachter. Meteen daarna kwam het volgende bericht. *Ik ga straks alleen even een paar uur slapen en dan meteen weer door. Sorry. Miss you. Ik maak het goed met je.* Hij typte er een heleboel emoticons achter met hartjes en kusjes en Rosa glimlachte. Ze was niet de enige die het druk had, Timo werkte ook keihard in zijn eigen club. Als ze allebei weinig tijd hadden, zoals nu, leefden ze soms dagenlang apart van elkaar. Hoewel ze hun tijd samen vaak doorbrachten in haar villa, woonde Timo officieel nog in zijn appartement boven zijn club. In de